

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

ΤΟΥ ΟΣΙΟΥ ΚΑΙ ΘΕΟΦΟΡΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ

ΛΕΟΝΤΙΟΥ

ΤΟΥ ΜΥΡΟΒΛΥΤΟΥ ΚΑΙ ΔΙΟΝΥΣΙΑΤΟΥ

ΕΟΡΤΑΖΟΝΤΟΣ ΤΗ 18^Η ΙΟΥΝΙΟΥ

ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΑΓΙΟΥ ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ΑΓΙΟΥ ΟΡΟΥΣ

ΙΟΥΝΙΟΣ 1993

ΙΟΥΝΙΟΥ ΙΗ

Μνήμη τοῦ Ὁσίου καὶ Θεοφόρου Πατρὸς ἡμῶν

ΛΕΟΝΤΙΟΥ

τοῦ Μυροβλύτου καὶ Διονυσιάτου

Ἀκολουθία ὑπὸ Γερασίμου Μοναχοῦ Μικραγιαννίτου ποιηθεῖσα,
κατὰ Μάρτιον 1949

ΕΝ ΤΩ ΕΣΠΕΡΙΝῳ :

*Μετά τόν Προοιμακόν , τό Μακάριος ἀνὴρ. Εἰς δέ τό
Κύριε ἐκέκραξα ἰστώμεν στίχους στ' καί ψάλλομεν τά ἐξῆς
προσόμοια τοῦ Ὁσίου.*

ΗΧΟΣ Α' *Πανεύφημοι Μάρτυρες*

Πάτερ Λεόντιε Χριστόν, ἐκ παιδός ἠγάπησας,
καί τῆς ψυχῆς σου τήν ἔφεσιν, αὐτῷ ἀνέθηκας·
ὄθεν πολιτείαν τῷ πόθῳ κατάλληλον,
μετήλθες οὐρανίῳ φρονήματι· καί νῦν ἰκέτευε,
δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν,
τήν εἰρήνην, καί τό μέγα ἔλεος.

Πάτερ Λεόντιε ἡ σὴ βιοτή ἡ ἔνθεος,
τῶν ἀρετῶν διαλάμπουσα, τοῖς ἀπαυγάσμασιν,
οὐ μόνον ἐν Ἄθῳ, μυστικῶς ἐξέλαμψεν,
ἀλλά καί τήν βλαστήσασαν πόλιν σε ἠϋφρανεν ὅσιε·
διά τοῦτο σου τήν κοίμησιν, ἐκτελοῦντες,
Χριστόν μεγαλύνομεν.

Πάτερ Λεόντιε ἡθῶν ἀγαθῶν σεμνότητι
καί ψυχικῇ καθαρότητι, σκεῦος πολύτιμον,
εὐωδίας ὄφθης, τοῦ Ἁγίου Πνεύματος·
διό καί μετά θάνατον Ἁγιε, μύρα πανεύουσμα,
ἐκ τοῦ τάφου σου ἀνέβλυσας,
τάς αἰσθήσεις ἡμῶν κατευφραίνοντα.

Προσόμοια ἕτερα.

Ἦχος ὁ αὐτός. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Σήμερον τέρπεται πόλις τοῦ Ἄργους Ὅσιε,
τήν μνήμην σου τελοῦσα, τήν ἐπέτειον πόθῳ,
ἀλλά καί ἡ ἐν Ἄθῳ σεπτὴ Μονή
τοῦ Προδρόμου σεμνύνεται,
τῆς μὲν γάρ γόνος ὑπάρχεις πανευκλεῆς,
τῆς δέ φοῖνιξ εὐθαλέστατος.

Τοῖς ἐναρέτοις σου τρόποις καλλωπιζόμενος,
πραότητος δοχεῖον καί χρηστότητος τύπος,
ἐδείχθης θεοφόρε ἀπλάστῳ ψυχῇ,
καί προλέγειν τά μέλλοντα
ἐξ ἐπιπνοίας τῆς Θείας ἀξιωθείς,
πρός Θεόν χαίρων ἀνέδραμες.

Τά τῶν δακρῶν σου ρεῖθρα καί οἱ ιδρώτες σου,
εἰς μύρα πανευώδη μετημείφθησαν Πάτερ,
τῇ θεία εὐδοκία· θαῦμα καινόν! Τά ὀστά σου γάρ Ἁγιε,
πηγή ὠράθησαν μύρου πνευματικοῦ,
ὑπεμφαίνοντος τήν χάριν σου.

Δόξα Ἦχος πλ.Β

Σήμερον παιδρῶς ἡμῖν ἀνέτειλεν,
ἢ τοῦ ὁσίου Λεοντίου μνήμη,
πρὸς δόξαν καὶ αἶνον Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν,
πάντας συγκαλοῦσα·
δεῦτε οὖν πνευματικῶς ἐορτάσωμεν,
καὶ ἐν ἀγαλλιάσει καρδίας, τούτῳ βοήσωμεν·
χαίροις ὁ τῶν πάλαι Ὁσίων ζηλώσας τὸν βίον,
καὶ τῆς ἐκείνων χάριτος κοινωνός γενόμενος.
Χαίροις ὁ τῆ καθαρᾶ σου πολιτεία,
τό μύρον πλουτήσας τῆς ζωῆς,
καὶ μετὰ τό τέλος μύρα βλύζειν ἀξιωθείς.
Χαίροις ὁ τοῦ Ἄργου θεοειδῆς βλαστός,
καὶ τῆς τοῦ Βαπτιστοῦ εὐαγοῦς Μονῆς, ἱερόν σεμνολόγημα.
Ἄλλ' ὡς τῷ Χριστῷ παρρησίαν ἔχων,
μή παύση πρεσβεύων Πάτερ, ὑπέρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καί νῦν ὁ αὐτός

Τίς μή μακαρίσει σε Παναγία Παρθένε;
τίς μή ἀνυμνήσει σου τὸν ἀλόχευτον τόκον;
Ὁ γάρ ἀχρόνως ἐκ Πατρός ἐκλάμπας Υἱός μονογενῆς,
ὁ αὐτός ἐκ σοῦ τῆς ἀγνῆς προῆλθεν, ἀφράστως σαρκωθείς,
φύσει Θεός ὑπάρχων,
καὶ φύσει γενόμενος ἄνθρωπος δι' ἡμᾶς·
οὐκ εἰς δυάδα προσώπων τεμνόμενος
ἀλλ' ἐν δυάδι φύσεων ἀσυγχύτως γνωριζόμενος.

Αὐτόν ἰκέτευε σεμνή παμμακάριστε,
ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἴσοδος, Φῶς ἱλαρόν, τό προκείμενον τῆς ἡμέρας,
καί τὰ ἀναγνώσματα τοῦ Ἁγίου Σάββα (5 Δεκ.).

Εἰς τὴν Λιτῆν ἰδιόμελα:

Ἦχος α'

Εὐφραίνεται ἐν Κυρίῳ τό Ἄργος Λεόντιε,
ἢ ἐνεγκαμένη σε πόλις, καυχωμένη τοῖς σπαργάνοις σου·
ἐκ γάρ ταύτης ἐβλάστησας, οἷαπερ κρίνον εὖοσμον,
καί τῶν ἀρετῶν τὴν εὐωδίαν,
ἐν τῇ τοῦ θεοῦ Διονυσίου Μάνδρα ἀσκητικῶς διέπνευσας·
σῶμα γάρ καί ψυχὴν ἐκκαθάρας,
ἐμμελεία συντόνω, καί ἀενάω προσευχῇ,
καί τοῖς λοιποῖς κατὰ Χριστόν ἄθλοις σου,
τῆς ἐνεργείας τοῦ Πνεύματος, μυροθήκη ἐδείχθης.
Καί νῦν τὰ ἄνω ἀπολαβὼν βασιλεία,
ἀδιαλείπτως ἰκέτευε θεοφόρε Πάτερ,
ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἦχος β'

Τῆς κοσμικῆς ἀποστάς συγχύσεως,
τόν σὸν σταυρόν ἤρας Πάτερ καί στερροτάτῳ φρονήματι,
Χριστῷ ἠκολούθησας· πρακτικῆς γάρ πολιτείας,
γεωργήσας τοὺς καρπούς,

τόν γλυκασμόν ἡμῖν ἀποστάξεις,
τῶν αἰιδίμων καμάτων σου.

Ὡς γάρ ξύλον κατάκαρπον, Δαβιτικῶς διευθήνισας,
ἐν τοῖς ἰδρώσι τῆς ἀσκήσεως Λεόντιε ὄσιε.

Ἦχος γ'

Τῆ ἀπαθεία ἐμπρέπων, πρᾶος ταπεινός καί μέτριος,
ὡς φωτισμοῦ θείου πλήρης ἀνεδείχθης Ὅσιε·
ἡ γάρ καθαρότης τοῦ βίου σου ,
καί ἡ εὐθύτης τῶν τρόπων σου,
στηλογραφίαν ἐναρέτου ζωῆς,
καί σκῆνωμα Θεοῦ σέ εἰργάσατο·
ἐν σοί γάρ κατοικεῖν ἡρετίσατο,
ὡς ἀψευδῶς ἐπηγγείλατο, ἡ ὁμοούσιος Τριάς Λεόντιε.
Ἦς νῦν τῷ θρόνῳ παρεστῶς, σὺν τοῖς ἀπ' αἰῶνος Ὅσίοις,
χάριν ἡμῖν ἐξαίτει καί μέγα ἔλεος.

Ἦχος δ'

Τό μύρον τῆς ζωῆς ἀγαπήσας ἐκ ψυχῆς,
εἰς ὄσμήν αὐτοῦ ἔδραμες,
ὡς ἡ ἀσματίζουσα νύμφη, θεοφόρε Λεόντιε·
ὄθεν τῶν παθῶν τό δυσῶδες ἀπεβδελύξω,
καί τῶν ἀρετῶν τά μύρα ἐν σοί ἐταμιεύσω,
σοφία καί φρονήσει, καί ταπεινοφροσύνη δωρεᾶ
καί καθαρότητος κάλλει·
διό καί μετὰ θάνατον, πλήρες οὐρανόθεν μύρου,
τό ἱερόν σου λείψανον ὠράθη,

ὑπέρ τὰ ἀρώματα τῆς γῆς εὐωδιάζον
καί ἀγιάζον Πάτερ μυστικῶς,
τούς τό εὐαγές σου τελούντας μνημόσουνον.

Δόξα Ἦχος ὁ αὐτός

Τήν ἐν Πνεύματι ζωὴν νουνεχῶς πολιτευσάμενος,
τῶν ἀπ' αἰῶνος Ὁσίων μιμητής
καί ἰσοστάσιος ἐχρημάτισας Ὁσιε·
θεία γάρ πτερωθεὶς ἀγάπη,
ἐν ὁσιότητι καί ἀληθείᾳ σεαυτὸν κατεκόσμησας,
καί θείαις κεκοσμημένος πράξειςι
καί ποικίλαις τοῦ Πνεύματος χάρισιν,
ἀληθῶς ἐδείχθης μακάριος, θεαρχικῇ εὐδοκίᾳ δοξασθεὶς·
καί προορᾶν τὰ ἐσόμενα καί προλέγειν τὰ μέλλοντα,
ἐκ θείας ἐπιπνοίας ἠξίωσαι.
Καί νῦν ἀνακεκαλυμμένως τῆς θείας δόξης ἐντροφῶν,
Χριστὸν ὑπέρ ὑμῶν ἰκέτευε ἀπαύστως,
Μυροβλύτα πάτερ Λεόντιε.

Καί νῦν Θεοτοκίον

Ἐκ παντοίων κινδύνων τούς δούλους Σου
φύλαττε εὐλογημένη Θεοτόκε,
ἵνα σέ δοξάζομεν,
τὴν ἐλπίδα τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

*Εἰς τὸν στίχον στιχηρά προσόμοια
Ἦχος πλ. α' Χαίροις ἀσκητικῶς*

Χαίροις τῶν μοναστῶν καλλονή,
τῶν ἀρετῶν περιφανές ἐνδιαίτημα,
ἀγάπης θείας δοχεῖον, τῆς ἐγκρατείας λαμπάς,
ταπεινοφροσύνης θεῖον ὄργανον·
ἠθῶν κοσμιότητος χαρακτήρ ἀπαράμιλλος,
φωτός αὔλου ἀκηλίδωτον ἔσοπτρον,
στίλβον ἀπασιν ἀπαθείας τὴν ἔλλαμψιν·
σκεῦος τό πολυτίμητον, Λεόντιε ὀσιε,
τῶν θεϊκῶν δωρημάτων, προφητικῆς τε ἐμπνεύσεως·
Χριστὸν ἐκδυσώπει,
ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν δοθῆναι τό μέγα ἔλεος.

Στίχος: Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τοῦ ὀσίου Αὐτοῦ.

Χαίροις ὁ καθαρὸς τῇ ψυχῇ
καὶ τῇ καρδίᾳ καὶ τῷ σώματι Ὄσιε,
ὁ μύρου τὰς ἐνεργείας, πεπλουτηκῶς τῆς ζωῆς,
ὡσπερ μυροθήκη θείου Πνεύματος·
ἐντεῦθεν ἀνέβλυσας, ἐκ τοῦ τάφου Λεόντιε,
εὖοσμα μύρα, εὐωδῖαν τὴν κρείττονα,
πᾶσι νέμοντα καὶ ψυχὰς ἀγιάζοντα,
ὄθεν ὡς μυροβλύτην σε καὶ θεῖον θεράποντα
τοῦ Βασιλέως τῆς δόξης, ἀσματικῶς μακαρίζομεν,
αἰτοῦντες σε Πάτερ,
τῷ Χριστῷ ἡμᾶς προσάγειν ταῖς ἱκεσίαις σου.

Στίχος: *Μακάριος ἀνὴρ ὁ φοβούμενος τὸν Κύριον.*

Χαίροις ὁ Θεοφόρος πατήρ,
τῶν ἐν τῷ Ἄθῳ ἱερὸν ἐγκαλλώπισμα,
τό ἄνθος τό πανευῶδες τῆς τοῦ Προδρόμου Μονῆς,
ὄσμὴν διαπνέον τὴν οὐράνιον·
τοῦ Ἄργους τό βλάστημα δόξα κλέος καὶ καύχημα
καὶ πρέσβυς θεῖος πρὸς τὸν Κύριον Ὅσιε,
καὶ ἐπίκουρος, ἀρωγός καὶ ἀντίληψις·
χαίροις τῆς ὑπὲρ ἔννοιαν λαμπρότητος μέτοχος,
τῆς αἰωνίου παστάδος ὁ κληρονόμος Λεόντιε·
αὐτῆς Θεοφόρε,
καὶ ἡμᾶς μετόχους δεῖξον ταῖς ἱκεσίαις σου.

Δόξα Ἦχος πλ. δ'

Φερωνύμως Λεόντιε, πεπορθῶς ὡσπερ λέων
πρὸς τό στάδιον τῆς ἀσκήσεως ἔδραμες,
πεφραγμένος ἰσχυῖ τῇ ἄνωθεν·
καὶ τὸν αἰεὶ μαινόμενον καθ' ἡμῶν βύθιον δράκοντα,
εἰς χάος ἐβύθισας τῶν δακρύων σου τοῖς ρεύμασι
καὶ τοῖς ρεῖθροις τῶν μύρων σου.
Καὶ νῦν τῆς ἄνω κλήσεως τό βραβεῖον κομισάμενος,
κληρονόμος μὲν Θεοῦ καὶ συγκληρονόμος Χριστοῦ,
κατὰ Παῦλον ἐγένου
καὶ πρεσβεύεις ἀπαύστως ὑπὲρ τῶν τιμώντων σε.

Καί νῦν Θεοτοκίον

Δέσποινα πρόσδεξαι τάς δεήσεις τῶν δούλων σου
καί λύτρωσαι ἡμᾶς ἀπό πάσης ἀνάγκης καί θλίψεως.

Νῦν ἀπολλύεις ..., τό τρισάγιον καί τό

Ἀπολυτίκιον:

Ἦχος δ' Ταχύ προκατάλαβε

Τοῦ Ἄργους ἀγλαΐσμα, οἷαπερ γόνος κλεινός
καί θεῖον γεώργιον τῆς τοῦ Προδρόμου Μονῆς
ἐδείχθης Λεόντιε.

Σύ γάρ δι' ἐναρέτου πολιτείας ἐκλάμπας,
ᾧφθης Χριστοῦ θεράπων καί σεπτός μυροβλήτης,
διό σε Πάτερ συμφώνως πάντες γεραίρομεν.

Θεοτοκίον

Τό ἀπ' αἰῶνος ἀπόκρυφον
καί ἀγγέλλοις ἄγνωστον μυστήριον
διά σοῦ Θεοτόκε τοῖς ἐπί γῆς πεφανέρωται,
Θεός ἐν ἀσυγχύτῳ ἐνώσει σαρκούμενος
καί σταυρόν ἐκουσίως ὑπέρ ἡμῶν καταδεξάμενος,
δι' οὗ ἀναστήσας τόν πρωτόπλαστον,
ἔσωσεν ἐκ θανάτου τάς ψυχάς ἡμῶν.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά τήν α' στιχολογίαν *Κάθισμα*.

Ἦχος α' τόν τάφον σου Σωτήρ

Ὡς εὖσομος λειμών ὁ σός βίος ώραθη ἐν Ἄθω νοητῶς,
παναοίδιμε Πάτερ, καί πάντας εὐωδίασεν,
ἀρετῶν σου τοῖς ἄνθεσιν·
ὄθεν σήμερον, τήν σήν Λεόντιε μνήμην, ἐορτάζοντες,
ἐν εὐφροσύνῃ καρδίας, Χριστόν μεγαλύνομεν.

Θεοτοκίον

Θεόν ὑπερφυῶς συλλαβοῦσα Παρθένε
ἐκύησας ἡμῖν ἐξ ἀγνῶν σου αἱμάτων,
καί κόσμου τήν κατάκρισιν τῷ σῷ τόκῳ διέλυσας·
ὄθεν πάντες σε, ὡς ἀπαρχήν σωτηρίας μεγαλύνομεν
καί πρὸς Θεόν ἡμῶν Κόρη οἰκείωσιν Ἄχραντε.

Μετά τήν β' στιχολογίαν *Κάθισμα*.

Ἦχος γ' Θείας πίστεως

Μύρον αὔλον ζωῆς ἀγίας ἐθησαύρησας ἐν τῇ καρδίᾳ
ἐναρέτοις σου Λεόντιε πράξεις·
ὄθεν ὡς θείων χαρίτων ἀλάβαστρον,
μύρα ἡμῖν ἐκ τοῦ τάφου σου ἐβλυσας. Πάτερ ὅσιε
Χριστόν τόν Θεόν ἰκέτευε δωρήσασθαι ἡμῖν τό μέγα ἔλεος.

Θεοτοκίον

Μύρον κέκληται Πατρός ὁ Λόγος,
ἀειπάρθενε Θεογενήτορ,
ἀκενώτως κενωθείς ἐν νηδύϊ σου·
καί σαρκωθείς ἐξ ἀχράντων αἱμάτων σου,
τὴν οἰκουμένην ὁσμῆς θείας ἔπλησε·
κόρη Πάναγνε, Αὐτόν ἐκτενώς ικέτευε,
δωρήσασθαι ἡμῖν τό μέγα ἔλεος.

Μετά τόν πολυέλεον *Κάθισμα*
Ἦχος πλ. δ'. Τὴν σοφίαν καὶ λόγον

Ἄπό βρέφους ποθήσας τὴν ἀρετὴν,
πληρωτὴς ἐνταλμάτων τῶν θεϊκῶν ἐγένου Μακάριε,
καὶ Χριστῷ ἠκολούθησας,
τὴν κοσμικὴν ἀπάτην σοφῶς βδελυξάμενος
καὶ σεαυτὸν δοχεῖον τελέσας τοῦ Πνεύματος·
ὄθεν ἐπιπνοίας ἠξιώθης ἀγίας, προβλέπειν τὰ μέλλοντα
καὶ προλέγειν σαφέστατα, θεοφόρε Λεόντιε.
Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ
τῶν παισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι
τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ τὴν ἀγίαν μνήμην σου.

Θεοτοκίον

Τῶν Ἀγγέλων ἡ δόξα καὶ ἡ τρυφή ,
τῶν ἀνθρώπων δέ θεία καταφυγή, ἐδείχθης Πανάμωμε
ὡς Θεοῦ μήτηρ ἄφθορος·
διό καμὲ φθαρέντα, δεινοῖς ἀτοπήμασι,
καὶ τοῖς τοῦ βροτοκτόνου, ὑπείκοντα νεύμασι,
σπεῦσον Θεοτόκε καὶ τῆς τούτου κακίας
ἀπάλλαξον δέομαι καὶ Θεῷ με οἰκείωσαι,
μητρικῇ ἰκεσία σου,
ὡς ἂν ἐν μετανοίᾳ θερμῇ, τό τοῦ βίου τελέσω ὑπόλοιπον,
καὶ τῆς ἄνω εὐκλείας γενήσωμαι μέτοχος.

Τό α' ἀντίφωνον τοῦ δ' ἤχου καὶ τό προκειμένον.
Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τοῦ Ὁσίου αὐτοῦ.
Στίχος: Μακάριος ἀνὴρ ὁ φοβούμενος τόν Κύριον.

Εὐαγγέλιον ὀσιακόν. Ὁ Ν' ψαλμός.

Δόξα . Ταῖς τοῦ σου Ὁσίου... Καί νῦν . Ταῖς τῆς
Θεοτόκου...

Ἰδιόμελον Ἦχος πλ. β'

Στίχ. Ἐλέησόν με ὁ Θεός ...

Πάτερ Λεόντιε εἰς ὀσμὴν γραφικῶς μύρων τοῦ Χριστοῦ
δραμῶν ἐν τῷ βίῳ σου, ὑπὲρ πάντα τὰ ἀρώματα
τὴν μυρίπνοον χάριν ἐν σοὶ ἐπλούτησας.
Φιάλαι γάρ ἀρωμάτων μυστικῶν αἰσιαγόνες σου ὠφθησαν
καὶ ὀσμὴ τῶν ὀστών σου ὡς ὀσμὴ ἀγροῦ πλήρους
πρὸς εὐφροσύνην τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Εἶτα οἱ κανόνες τῆς Θεοτόκου καί τοῦ Ἁγίου.
Κανὼν τοῦ Ἁγίου οὐ ἡ ἀκροστιχίς:
Λεοντίῳ μέλισμα τῷ μυρορρόα.
Γερασίμου.

Ὡ δ ἡ α' ἦχος δ' Ἀνοιξω τό στόμα μου.

Λεόντιον Δέσποτα, τόν εὐκλεῆ σου θεράποντα
ὕμνησαι προθέμενος, τήν σὴν ἀντίληψιν,
συνεργῆσαι μοι τῷ λόγῳ ἱκετεύω,
καί μέλψω γηθόμενος, τούτου τήν ἄσκησιν.

Ἐκ βρέφους ἐπόθησας κρείττονα βίον Λεόντιε,
καί πάντων ἐμάκρυνας, τῶν ἐν τῷ κόσμῳ τερπνῶν·
Θεῖῳ φόβῳ γάρ, τόν νοῦν σου καθηλώσας,
σαρκός κατεμάρανας Πάτερ τό φρόνημα.

Ὅσιων τοῖς ἴχνεσι, Πάτερ τῶν πάλαι ἐπόμενος,
αὐτῶν καί τῆς χάριτος, ὦφθης συμμετοχος·
ἐγκρατεία γάρ, τόν νοῦν ἀποκαθάρας,
δοχεῖον ἐπάξιον ὦφθης τοῦ Πνεύματος.

Θεοτοκίον

Ναός φωτοστόλιστος καί φωτοφόρον παλάτιον
Θεοῦ ἐχρημάτισας τοῦ σαρκωθέντος ἐκ σοῦ·
Ὅν ἱκέτευε ναούς ἡμᾶς τελέσαι,
Παρθένε Πανάμωμε, τῆς θείας χάριτος.

Ὡ δ ἦ γ' Τούς σους ὑμνολόγους.

Τρωθείς ἀγαπήσει Πάτερ θεία,
κατέλιπες κόσμου τήν ἀχλύν,
καί ὡς διψῶσα ἔλαφος προσέδραμες τῷ Ἄθωνι,
καί τῇ Μονῇ ἐσκήνωσας Διονυσίου τοῦ μάκαρος.

Ἰδρῶσιν ὀσίων παλαισμάτων,
καί ὄμβροις δακρῶν σου σοφέ,
παθῶν τήν φλόγα ἔσβεσας, καί τόν πυρσόν Λεόντιε,
ἀντεκομίσω ἄνωθεν, τῆς θεϊκῆς ἐπιλάμψεως.

Ὡς μύρον ἐπί τῆς κεφαλῆς σου,
καί δρόσος σοφέ τοῦ Ἄερμών,
ἡ χάρις ἡ τοῦ Πνεύματος, κατερχομένη ἄνωθεν,
μύρων καινῶν σέ ἐπλησε καί μυροβλύτην σέ ἔδειξε.

Θ ε ο τ ο κ ί ο ν

Μυρίπνοον σκεῦος πανευῶδες, καί γῆ μυροφόρος λογική,
ἔδειχθης ὑπερύμνητε, μύρον τό ζῶν χωρήσασα·
διό κάμοῦ ἀπέλασον τήν δυσωδίαν τοῦ χείρονος.

Ὁ Εἰρμός

Τούς σους ὑμνολόγους Θεοτόκε,
ὡς ζῶσα καί ἄφθονος πηγῇ,
θίασον συγκροτήσαντας, πνευματικόν στερέωσον·
καί ἐν τῇ θείᾳ δόξῃ σου, στεφάνων δόξης ἀξίωσον.

Κάθισμα Ἦχος πλ. α' Τόν συνάναρχον Λόγον.

Τόν ἐνάρετον βίον πολιτευσάμενος,
χαρισμάτων τῶν θείων ὤφθης ἀνάπλεως,
καί μετέστης πρὸς Θεόν ἐν δόξῃ Ὅσιε,
τῶν αἰωνίων ἀγαθῶν κληρονόμος γεγονώς
Λεόντιε μυροβλύτα·
ἀλλὰ μὴ παύση πρεσβεύων, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Θεοτοκίον

Ἐξ ἀγνῶν σου αἱμάτων σάρκα προσείληφεν,
ὁ ὑπερούσιος Λόγος καὶ ἀπερίγραπτος,
οὐσιωθείς τό καθ' ἡμᾶς δι' ἀγαθότητα,
καὶ ἀνώρθωσεν αὐτό, δι' ἀρχαίαν συντριβήν,
ὁ μόνος δεδοξασμένος·
Ὅν ὡς υἱόν σου δυσώπει, ὑπὲρ ἡμῶν, Παρθένε ἄχραντε.

Ὡ δ ἦ δ' Ὁ καθήμενος ἐν δόξῃ.

Ἐγκρατεία ἀνευδότη καὶ συντόνοις δεήσεσι,
Πάτερ διαπρέπων, ὤφθης ταπεινώσεως σκῆνωμα,
καὶ τῆς πραότητος θεία ὑποτύπωσις,
ψάλλων Ὅσιε· δόξα Χριστέ τῇ δυνάμει σου.

Λειμών ἐμπνους ἀπαθείας, ὤφθης Πάτερ Λεόντιε,
ὄντως καὶ μυρίπνους κῆπος κεκλεισμένος τῆς χάριτος,
τῶν ἀρετῶν ἄνθη φέρων τὰ ἡδύπνοα,
τὴν οὐράνιον, ὀσμὴν ἡμῖν διαπνέοντα.

Ἰδού ὄλη καλή πέλεις, ἰδού ὄλη μυρίπνοος,
ὁ νυμφίος Λόγος, κράζει τῇ ψυχῇ σου Λεόντιε,
ἀνάστα δεῦρο πλησίον μου καί εἰσελθε,
εἰς τόν οἶκόν μου, εἰς οἶκόν νάρδου ὡς γέγραπται.

Θεοτοκίον

Σαρκοφόρον τετοκυῖα τοῦ Πατρός τό ἀπαύγασμα,
Κεχαριτωμένη, πάγχρυσος λυχνία ἐπτάφωτος,
ὡς ἀληθῶς ἀνεδείχθης, φωταυγίζουσα αἶγλην ἄῦλον,
ἐν ταῖς ψυχαῖς τῶν τιμώντων σε.

Ὡ δ ἦ ε' Ἐξέστη τά σύμπαντα.

Μαράνας Λεόντιε τά τῆς σαρκός σκιρτήματα,
τῇ Θεοειδῇ σου πολιτεία,
δένδρον ἐδείχθης πεφυτευμένον καλῶς,
ὑδασι τῶν θείων ἀρετῶν,
τούς καρπούς τοῦ Πνεύματος προβαλλόμενον ἅπασι.

Ἀπλότητι τρόπων σου καί βίου καθαρότητι,
λάμπων ὡς λαμπάς ὀσίων ἔργων,
τῇ τοῦ ὀσίου Διονυσίου Μονῇ
ὤφθης τῶν ἐν ταύτῃ Μοναστῶν,
τύπος καί παράδειγμα πρὸς τά κρείττονα Ὅσιε.

Τό φῶς εἰσδεξάμενος τοῦ Παρακλήτου Ὅσιε,
 τῇ καθαρωτάτῃ σου καρδία,
 καθηγιάσθης καί ἐλαμπρύνθης τόν νοῦν,
 καί τά πόρρω οἶα περ ἐγγύς
 βλέπων προηγόρευες ἐμφανῶς τά ἐσόμενα.

Θεοτοκίον

Ὠραία καί πάγκαλος τῷ πάντων Βασιλεύοντι,
 ὦφθης ὡς τό Ἄσμα σε προγράφει,
 εὐλογημένη Θεοχαρίτωτε,
 καί τέτοκας Τοῦτον ὑπέρ νοῦν,
 κόσμον ὠραῖζοντα φωτισμῷ θείας γνώσεως.

Ὡ δ ἦ σ τ ' Τήν θείαν ταύτην.

Μύρον σοφέ τό Ζωήρρυτον,
 ἐν τῇ καθαρωτάτῃ καρδία σου πιστῶς δεξάμενος,
 μύρα καινά ἐκ τοῦ τάφου σου,
 ὡς μυροχεύμων κρήνη Πάτερ ἐπήγασας.

Ἦπνον οὐκ ἔδωκας Ὅσιε,
 ὡς γέγραπται οὐδόλως σοῖς ὄμμασιν, ἕως οὔ σκηνῶμα,
 σαυτόν Θεοῦ ἀπετέλεσας·
 ἐν σοί γάρ ὁ Δεσπότης ἐπανεπαύσατο.

Ρώμη τῇ θείᾳ ρωννύμενος,
 κατέβαλλες Λεόντιε Ὅσιε τόν ὠρυόμενον,
 καθ' ἡμῶν οἶα περ λέοντα,
 καί στέφος ἀφθαρσίας θεόθεν εἴληφας.

Θεοτοκίον

Ἦρος Θεοῦ ἐμφανέστατον

καί πιον καί δασύ καί κατάσκιον, Σέ προηγόρευσαν,

οἱ θεηγόροι Πανάμωμε·

ἐκ σοῦ γάρ κόσμῳ, ὦφθη ὁ ὑπερούσιος.

Ὁ Εἶρμός

Τήν θείαν ταύτην καί πάντιμον,

τελοῦντες ἑορτήν οἱ θεόφρονες τῆς Θεομήτορος,

δεῦτε τάς χεῖρας κροτήσωμεν,

τόν ἐξ αὐτῆς τεχθέντα Θεόν δοξάζοντες

Κοντάκιον Ἦχος γ' Ἡ Παρθένος σήμερον.

Τῷ Σωτῆρι Ὅσιε ἀκολουθήσας ὀσίως,

σεαυτόν καθήγνισας δι' ἀρετῶν ἐμμελείας·

ὄθεν σε ὁ Ζωοδότης Λόγος δοξάσας,

ἔδειξε πηγὴν τό σκῆνος σου θείου μύρου·

διὰ τοῦτο σοι βοῶμεν· χαίροις θεόφρον πάτερ Λεόντιε.

Ὁ οἶκος

Ἀπό νεότητος σοφέ Χριστῷ ἠκολούθησας, κόσμου ἀπώ-

σω τά τερπνά καί ἀπηνήσω σεαυτόν φρονήματι τελείῳ· διό

καί τῆς ἐνεγκαμένης σε μεταναστεύσας πόλεως, τό τοῦ

Ἄθωνος Ἦρος κατέλαβες, καί τῇ τοῦ Βαπτιστοῦ θείᾳ Μάν-

δρα ὡς πρόβατον σεπτόν κατεσκήνωσας· ἐνθα τῆς χλόης

τῆς ζωῆς καί πόας τῆς ἀειθαλοῦς ἀσκητικῶς τρυφήσας

πρός Μάνδραν τήν οὐράνιον καί τάς τῶν Ἁγίων λαμπρότη-

τας ἐν χαρᾷ εἰσήλασας· διό σε ὁ μέγας Ποιμὴν δοξάζων

μυροβλύτην σε θεῖον ἔδειξε, μύρα εὖοσμα ἐκ τῶν ὀστέων

βλύσαντα τοῖς βοῶσι· χαίροις θεόφρον πάτερ Λεόντιε.

Συναξάριον

Τῇ ιη' τοῦ αὐτοῦ μηνός μνήμη τοῦ ὁσίου καὶ θεοφόρου πατρός ἡμῶν Λεόντιου τοῦ μυροβλύτου τοῦ ἐξ Ἄργους μὲν τῆς Πελοποννήσου καταγομένου, ἐν δὲ τῇ κατὰ τὸν ἀγιώνυμον Ἄθω Μονῇ τοῦ Ὁσίου Διονυσίου, τῇ τῷ Βαπτιστῇ Ἰωάννῃ ἀφιερωμένη, ἀσκητικῶς διαπρέψαντος.

Στίχος. Τά μύρα βλύζειν ὦ Λεόντι' ἐκ τάφου
καθαρότητος σῆμα ἐστὶ σῆς ἄκρας.

Ὁγδοάτη δεκάτη μυροέντα Λεόντιον ὕδω.

Ταῖς αὐτοῦ πρεσβείαις Χριστέ ὁ Θεός ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς . Ἀμήν.-

Ὡ δ ἦ ζ' Οὐκ ἐλάτρευσαν .

Ρήσεις Ὅσιε τὰς θείας ἐκπεπλήρωκας,
πρᾶος γάρ γέγονας καὶ καθαρὸς τὴν ψυχὴν·
ἐντεῦθεν κατέλαβες τὴν τῶν πραέων γῆν, καὶ δεδόξασαι,
θεουργικῶς Λεόντιε μετοχῇ τῇ ὑπὲρ λόγον.

Ροῦν ψυχόλεθρον παθῶν ξηράνας Ὅσιε,
δακρῶν ρεύμασι τῆς ἀπαθείας σαφῶς,
τό ὕδωρ ἀνέβλυσας, καὶ μύρα εὖοσμα, ἐκ τοῦ τάφου σου,
ἡμῶν ἀρωματίζοντα τὰς αἰσθήσεις τῆς καρδίας.

Ὁλος ἐνθεος ὠρᾶσο τοῖς ὕμνοῦσι σε,
ὡς ἰλαρώτατος καὶ πλήρης θείου φωτός,
καὶ πάντα ἐπαίδευες λόγοις καὶ πράξεσι, θερμῶς ἔχεσθαι
τῶν οὐρανίων Ὅσιε, ὡς μονίμων καὶ ἐστώτων.

Θεοτοκίον

Ἄειπάρθενε, Θεόν ἡ σωματώσασα, ὑπέρ κατάληψιν,
σωματικῶν με παθῶν, καί πάσης φαυλότητος,
τῆς κατά νοῦν καί ψυχὴν, ἀποκάθαρον,
καί τῷ φωτί με, λάμπρυνον μετανοίας τῆς γνησίας.

Ὡ δ ἦ ἡ Παίδα εὐαγεῖς.

Γνώμη οὐρανόφρονι καί θεία,
τόν βίον σου θεοφρόνως ἐξετέλεσας,
ἐγκλείστως Λεόντιε, ἐν πένθει τε καί δάκρυσι,
καί παννυχίοις στάσεσι, καί ταπεινώσει πολλῇ,
Μονῇ τῇ εὐαγῇ τοῦ Προδρόμου,
ὄθεν μετετέθης, πρὸς δόξαν τὴν ἀγήρω.

Ἔχων σου τόν νοῦν κεκαθαρμένον,
προέβλεπες ὡς παρόντα τά ἐσόμενα·
ὄθεν καί προεῖρηκας τὴν σὴν πρὸς Κύριον,
μετάστασιν Λεόντιε, τοῖς ἀδελφοῖς ἐμφανῶς,
καί χαίρων πρὸς τὰς ἄνω σκηνώσεις,
ἐνθα τῶν Ὁσίων ἀνέδραμες χορεῖαι.

Ρήμασι σεπτοῖς σου θεοφόρε,
προήγγειλας ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι,
τὴν τοῦ σκευοφύλακος, φίλου σου ἀνάλυσιν,
πρὸς τόν Θεόν Λεόντιε· ᾧ καί ἐκραύγαζες·
τόν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα
καί ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον

Ἄφλεκτος τεκοῦσα ἐφυλάχθης
τό πῦρ Θεοτόκε τῆς Θεότητος·
Λόγος γάρ ὁ σύνθρονος τοῦ Πατρός σεσάρκωται,
ἐκ σοῦ δι' ἀγαθότητα· ἀλλά κατάφλεξον
πυρί τῶν πρεσβειῶν σου Παρθένε,
τήν ἐν τῇ ψυχῇ μου τῆς ἀμαρτίας ὕλην.

Ὁ Εἰρμός

Παῖδας εὐαγεῖς ἐν τη καμίνῳ,
ὁ τόκος τῆς Θεοτόκου διεσώσατο, τότε μέν τυπύμενος·
νῦν δέ ἐνεργούμενος τήν οἰκουμένην ἅπασαν,
ἀγείρει ψάλλουσαν. Τόν Κύριον ὑμνεῖτε τά ἔργα,
καί ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὡ δ ἦ θ' Ἄπας γηγενῆς.

Στέφος εὐπρεπές, θεόθεν ἀπειλήφας ἀγωνισάμενος
κατά τοῦ ἀλάστορος, καί καταλύσας αὐτοῦ τό φρύαγμα,
καί τῆς ζωῆς τετύχηκας τοῦ ξύλου Ὅσιε,
ἀπολαύων ἅμα τῆς θεώσεως
καί πρεσβεύων ὑπέρ τῶν τιμώντων σε.

Εἶδον τό σεπτόν καί Ἄγιον σῶμα σου οἱ συμμονάζοντες,
ὄσιε Λεόντιε, ὑπέρ κατάληψιν βλύζον πάντοθεν,
μύρα καινά καί εὖοσμα καί ἐξεπλάγησαν
τήν δοθεῖσαν χάριν σοι θεόληπτε,
ὑπό Χριστοῦ τοῦ λαμπρῶς σε δοξάσαντος.

Μύρου τῆς ζωῆς, δοχεῖον ὑπέρτιμον Πάτερ γενόμενος,
βίου καθαρότητι, ἀρωματίζεις ἡμᾶς ἐκάστοτε,
τῇ εὐωδία Ὅσιε τῶν θείων μύρων σου,
καί πρὸς μύρα διεγείρεις ἅπαντας
ἀρετῶν τῇ ὁσμῇ τῆς σῆς χάριτος.

Ὁρμῶ γαληνῶ, προσώρμισαι Ὅσιε ὑπερνηξάμενος,
τό τοῦ βίου πέλαγος καὶ ἠριθμήθης Ἀγίων τάξεσιν·
ἀλλὰ κάμου Λεόντιε τόν ὕμνον πρόσδεξαι,
ἐξ ἀνάγνων χειλέων καὶ πλύνον με
τοῖς σοῖς μύροις ἐκ πάσης φαυλότητος.

Θεοτοκίον

Ὑψωσον Ἀγνή,
ἐκ λάκκου συμπτώσεων καὶ παραπτώσεων,
τὴν ψυχὴν μου δέομαι, καταπεσοῦσαν ταῖς παραβάσεσι,
καὶ τὴν καρδίαν κάθαρον ἐκ φαύλων πράξεων,
τόν δέ νοῦν μου μετανοία λάμπρυνον,
ὡς ἂν Κόρη σωθεῖν τῇ σκέπη σου.

Ὁ Εἶρμός

Ἀπας γηγενῆς σκιρτάτω τό πνεύματι λαμπαδουχούμενος·
πανηγυριζέτω δέ, αὔλων Νόων φύσις γεραίρουσα,
τὴν ἱεράν πανήγυριν τῆς Θεομήτορος, καὶ βοάτω·
Χαίροις παμμακάριστε, Θεοτόκε ἀγνή ἀειπάρθενε.

Ἐξαποστειλάριον Τοῖς μαθηταῖς συνέλθωμεν.

Τοῦ μύρου τὴν ἐνέργειαν, τῆς ζωῆς τῆς αὔλου,
δι' ἄκρας καθαρότητος θεοφόρε πλουτήσας,
ἔμπνουν ἀλάβαστρον ὦφθης οὐρανίων χαρίτων
καί μυροθήκη ἔμψυχος τῆς Ἁγίας Τριάδος, ὡς ἀληθῶς·
ὄθεν μύρα εὖοσμα παραδόξως,
Λεόντιε μακάριε, ἐκ τοῦ σκήνου σου βλύζεις.

Θεοτόκιον

Ἵπερφυῶς Πανάμωμε, τὸν τῶν ὄλων Δεσπότην
ἐκ τῶν ἀγνῶν αἱμάτων σου, ἔτεκες σαρκωθέντα,
δίχα φυρμού καὶ τροπῆς τε, ἐν δυσί ταῖς οὐσίαις,
μιᾶ τῇ ὑποστάσει δέ, Κόσμον σώζοντα κόρη ἐκ τῆς φθορᾶς
Ὅν δυσώπει πάντοτε Θεοτόκε,
ὑπὲρ ἡμῶν δεόμεθα, τῶν πιστῶς σε αἰνούντων.

Εἰς τοὺς Αἴνους ἰστῶμεν στίχους δ'
καὶ ψάλλομεν τὰ ἐξῆς προσόμοια τοῦ Ἁγίου:

Ἦχος δ' Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσι.

Ἐκ νεότητος Ὅσιε, τῷ Χριστῷ ἠκολούθησας,
καὶ αὐτοῦ πεπλήρωκας τὰ προστάγματα,
ὄθεν τῆς δόξης τῆς κρείττονος, ἐγένου συνόμιλος,
καὶ Ἁγίων τῆς χαρᾶς, κοινωνός καὶ συμμετοχος·
μεθ' ὧν πρέσβευε, ἐκ φθορᾶς καὶ κινδύνων λυτρωθῆναι,
τούς ἐν πίστει ἐκτελούντας τὴν παναιοίδιμον μνήμην σου.

Τόν ὡς ἄγριον λέοντα, καθ' ἡμῶν ὠρυόμενον,
 ἀσθενεῖα φύσεως, καταβέβληκας,
 καί τὰ αὐτοῦ πανουργεύματα, στερρῶς ἐθριάμβευσας,
 ἐκ Θεοῦ δυναμωθείς θεοφόρε Λεόντιε·
 ὄθεν ἔλαβες οὐρανόθεν τῆς νίκης τοὺς στεφάνους
 καί πρεσβεύεις ὑπὲρ πάντων
 τῶν ἐκτελούντων τὴν μνήμην σου.

Τό τοῦ Ἄργους ἐκβλάστημα καί σεπτὸν ἐγκαλλώπισμα,
 τὸν σοφὸν Λεόντιον μακαρίσωμεν,
 Ὅρους τοῦ Ἄθω τό σέμνωμα, μονῆς τοῦ Προδρόμου δέ,
 θρέμμα τό πνευματικόν καί ἀνάστημα ἐνθεον,
 τὸν ἐκβλύσαντα, παραδόξως τὰ μύρα ἐκ τοῦ τάφου,
 καί παθῶν τὴν δυσωδίαν, χάριτι θεία διώκοντα.

Ἐξεπλάγησαν ἅπαντες, κατιδόντες Λεόντιε,
 τό σεπτὸν σου λείψανον βλύζον πάντοτε,
 ἐπιφοιτήσει τοῦ Πνεύματος, ὡς κρήνη θεόβρυτος,
 μύρου θείου προχοάς καί Χριστὸν ἐμεγάλυναν
 τὸν δοξάσαντα, τὸν ἐνάρετον βίον σου θεόφρον·
 Ὅν ικέτευε σωθῆναι τοὺς εὐλαβῶς σε γεραίροντας.

Δόξα Ἦχος πλ. α'

“Ὅσιε Πάτερ, τὴν ἀγγελικὴν πολιτευσάμενος ζωὴν,
ἐν ὁσιότητι καὶ δικαιοσύνῃ τῷ Σωτῆρι ἐλάτρευσας·
τῷ γὰρ θείῳ θελήματι πάντα τὰ σά ἀναθέμενος,
ἐργάτης δόκιμος τῆς ἀρετῆς ἐδείχθης,
καὶ τῆς ἄνω βασιλείας τό δηνάριον ἔλαβες.
Ἄλλ’ ὡς τῶν ἀπ’ αἰῶνος ὁσίων κοινωνός,
θεοφόρε Λεόντιε, μὴ διαλίπης σὺν αὐτοῖς πρεσβεύων,
ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν Θεοτοκίον

Μακαρίζομέν σε Θεοτόκε Παρθένε,
καὶ δοξάζομέν σε οἱ πιστοὶ κατὰ χρέος,
τὴν πόλιν τὴν ἄσειστον, τό τεῖχος τό ἄρρηκτον
τὴν ἀρραγῆ προστασίαν καὶ καταφυγὴ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δοξολογία μεγάλη καὶ ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν λειτουργίαν τὰ συνήθη. Ἀπόστολος καὶ Εὐαγγέλιον
τοῦ Ἁγίου Σάββα.

Κοινωνικόν: εἰς μνημόσυνον αἰώνιον ἔσται δίκαιος.

Μεγαλυνάριον

Χαίροις ὁ τοῦ Ἁγίου θεῖος βλαστός,
καὶ Διονυσίου τοῦ Ὁσίου ὁ μιμητής,
χαίροις εὐωδία τῶν μοναστῶν τοῦ Ἁθω,
ὄσιε μυροβλύτα πάτερ Λεόντιε.

Δίστιχον

Γεράσιμος μέλπει σου ὦ μυροβλύτα
μύρου τὴν εὐπνοίαν καὶ βίου τὴν χάριν. Γ.Μ.

